B. Michael Radburn

CARGO

B. Michael Radburn

Cargo

versiunea în limba română

UNCRIS

Nava părea să respire, carena de oţel gemând la fiecare *respiraţie*, puntea de sub picioarele caporalului Gary Bronson opintindu-se la fiecare mişcare de tangaj şi ruliu. Stomacul său nu prea era în mare formă, dar era mult mai bine decât în faza iniţială de vomă continuă îndurată în primele trei zile pe ocean. Până acum, aerul proaspăt adus de briza marină de iunie l-a i-a făcut bine. Şi-a scos bricheta Zippo din buzunar; cu degetul mare a lustruit inscripţia: *77 Infanterie – Guam – Iulie 1944*

Asta a fost acum un an. Şi-a lins buzele uscate. Ciudat, dar de câte ori se uita la inscripţia gravată, simţea gust de sânge.

Bronson aprindea şi stingea bricheta Zippo prins într-o meditaţie tăcută. El era din Army, nu Marine, şi sigur ca dracu nu din Navy, aşa că tot nu pricepea cum s-a ales cu misiunea asta de a păzi cala cargo de pe un *cruiser* care se îndrepta spre Okinawa. Ce dracu, nici măcar nu ştia ce se află înăuntru. Şi – încă ceva – USS *Portland* traversa Pacificul fără escortă. Ceea ce era imprudent, sau un indiciu că nava voia să se strecoare nevăzută. Sigur, japonezii erau ca şi terminaţi, dar mai aveau destule submarine rătăcind după pradă. La acest gând, Bronson a dat din cap, şi-a pus bricheta la loc în buzunar şi a privit peste valurile oceanului, fixându-şi ochii pe orizont. Avea un pachet nedeschis de *Lucky Strike* în buzunar, dar stomacul său era încă prea sensibil pentru a fuma.

O trapă din spatele său s-a deschis scârţâind de rugină, şi *Private First Class* Gill Jefferies a ieşit afară. Bronson îl ştia că Jefferies din campania de pe Insula Mariana, un alt *grunt*[1] de provincie care încerca să se adapteze la viaţa pe ocean.

— Hei, ai un fum, *Corp*[2]?

Bronson i-a dat pachetul său.

— Păstrează-l.

Jeffries la deschis, a aprins o ţigară, şi s-a aplecat peste balustrada de lângă el.

— Mulţam, spuse, strecurând pachetul în buzunarul de la piept.

— E rândul tău, *Corp*.

---

[1] Grunt – una dintre poreclele pușcașilor marini americani (US Marines).

[2] corp – prescurtare de la corporal=caporal.

Făceau schimburi de câte patru ore în cabina lipsită de hublouri aflată sub linia de plutire.

— Deja?

— Timpul zboară când ai cu ce să te distrezi.

Bronson a zâmbit, şi-a trecut peste umăr cureaua carabinei şi s-a îndreptat spre trapă.

— Ai idee ce păzim acolo jos?

Jeffries a aruncat o privire în ambele direcţii ale coridorului înainte de a vorbi.

— Cred că da, *Corp*.

— Oh? s-a oprit Bronson în pragul trapei.

— Păi, şopti Jeffries, tocmai am auzit un zvon de la bucătar, cum că Unchiul Sam a inventat o bombă care poate *rade* un oraş întreg. Pariez că asta ducem la baza aeriană din Okinawa. Chestie foarte secretă.

Bronson a zâmbit.

— Şi Unchiul Sam a stabilit că noi doi suntem cei mai buni paznici care să păzească acest secret cu care se poate câştiga războiul?

— Gândeşte-te, *Corp*. De aia ne strecurăm pe aici, singuri, fără escortă. Cât despre noi doi... Fără supărare, *Corp*, dar noi suntem cei mai mici din această armată. Dacă *japii* ar afla că un *cruiser* secret plin cu *Ranger*i se strecoară pe lângă insulele lor, noi am fi deja morţi în apă.

Zâmbetul lui Bronson s-a şters gândindu-se la toţi acei *deştepţi* în halate albe care bântuiau prin cala-cargo 3. Şi mai era şi maiorul Stanley, singurul militar care avea permis de intrare acolo. Nimeni din echipajul navei – nici măcar căpitanul lui *Portland* – nu avea aprobare.

— O singură bombă? a ridicat Bronson din umeri.

— — —

Lui Bronson nu-i prea plăcea acolo jos. Era înăbuşitor. Era originar din statul Iowa, obişnuit cu orizonturile largi ale câmpurilor de porumb. Acolo jos, sub linia de plutire, marea lovea uneori în bordurile navei. Sunetul nu era deloc unul obişnuit pentru un militar terestru, şi cu cât se va întoarce mai repede pe punte, cu atât mai bine. Stătea în poziţie de *at ease* (repaus) la trapa calei cargo, cu patul carabinei sprijinit pe gheată, gata să ia

poziţie *attention* (drepţi), dacă ar fi apărut maiorul Stanley sau vreunul dintre halatele albe. Ascultă dacă se apropie vreun zgomot de paşi în ghete, şi, aplecându-se spre înainte, a încercat mânerul trapei, dar aceasta era încuiată.

— Ai o misiune de rahat, caporal, trebuie să te asiguri că uşa aceasta este tot timpul încuiată! l-a instruit Stanley.

Dar… ce ar face dacă ar găsi-o descuiată? Ar arunca o privire înăuntru? Ar intra? Ori ar rămâne la post şi ar încuia-o aşa cum i s-a ordonat? O misiune de rahat! S-a gândit la superbomba lui Jefferies, încercând să-şi imagineze ceva ce putea distruge dintr-o singură explozie un oraş întreg. Aiurea! Nu e posibil! Probabil că înăuntru nu era ceva de genul acesta, dar… ce anume? A încercat uşa din nou, apoi a auzit apropiindu-se paşi grei şi a luat poziţie de *drepţi*.

Era maiorul Stanley, cu ochii îngustaţi, fără să clipească, cu un permanent zâmbet sarcastic imprimat pe chipul bronzat, brăzdat de vârstă, vizibil sub caschetă. Bronson a salutat.

— Maior Stanley, spuse cu o voce fermă.

— Îmi cunosc afurisitul de nume, caporal, a izbucnit cu o voce dură, abia aruncându-i o privire.

Apăsă butonul de intercom de pe uşa-trapă.

— Doctor Klein? Sunt Stanley, lasă-mă să intru.

Uşa s-a deschis larg, şi un halat alb cu faţa rotundă, cu ochelari cu rama neagră, l-a lăsat să intre pe maior. Nu era nimic plăcut în înfăţişare lui Klein. Înalt şi slab, umblase toată viaţa aplecat ca să-şi mascheze înălţimea, avea un păr negru unsuros ce-i înconjura chelia din creştet. Umbla vorba că, după căderea Berlinului, a fost racolat din rândurile oamenilor de ştiinţă nazişti. Poate că era unul dintre fabricanţii bombelor lui Hitler.

Klein l-a privit o clipă pe Bronson, cu ochii negri ca de cărbune holbaţi, lipsiţi de emoţie şi sentimente. Oare ce a văzut de-a lungul vieţi încât să nu mai aibă emoţii – se întrebă Bronson. Uşa s-a închis, iar Bronson a auzit murmurul vocilor lor dispărând de cealaltă parte. Atunci… un *click* slab de la mecanismul e închidere. Coborî privirea ca să vadă că uşa se deschise cu vreo doi centimetri. Închizătorul nu se activase.

„Ai o misiune de rahat, caporal!"

Bronson a pus mâna pe mâner şi era gata să închidă uşa, ştiind că zăvorul se va închide, fiind apoi accesibil doar de pe partea cealaltă sau cu cheia de securitate de pe partea aceasta.

Dar… a remarcat cât de rece era oţelul. *Portland* naviga în Pacific. Aici era întotdeauna cald. Prin urmare, de ce era cala rece?

Mai ducă-se dracului, şopti, şi a împins uşa descuiată.

Şi-a pus cureaua carabinei pe umăr şi s-a aplecat spre interior, aerul rece lovindu-l în faţă.

Stanley şi *Kraut*[3] nu mai erau. Bronson îşi roti privirea primprejur. Nu semăna cu nici o altă parte a navei. A păşit în interior, a închis uşa în urma sa, şi a ascultat dacă se aude vreun semn din partea maiorului Stanley sau a lui Klein. Părea să fie un coridor adiacent pe partea cealaltă. Se auzeau uşi voci înăbuşite, dar îndepărtate; înăuntru era semiîntuneric, doar o lumină verde, pală, venea dinspre o fereastră din stânga sa. Deasupra sa era o pasarelă fagure. Bronson a păşit cu grijă până la fereastră. Dincolo de sticla groasă se afla apă. Era un fel de tanc acvatic. Imens. Un termometru aflat dincolo de sticlă marca 36^0 Fahrenheit ($+2^0$C).

A tras cu ochiul înăuntru şi a văzut ceva mic, un fel de „peştişori" – în vremile sale de pescar le-ar fi numit *larve*. Înotau în bancuri ezitante în adâncul tancului.

Pasarela a început să vibreze deasupra sa – veneau două halate albe care cărau ceva greu. Nu putea risca să fugă înapoi către ieşire; ar fi ajuns chiar sub ei.

Fir-ar…! a şuierat, privind în jur după o cale de scăpare. Acolo! O altă uşă, dincolo de tanc. A fugit, a deschis-o şi a intrat. După ce s-a închis cu o bufnitură uşoară, întunericul şi frigul l-au învăluit ca nişte degete de gheaţă. Înaintă precaut până ce a ajuns la peretele opus uşii… şi s-a oprit în aşteptare. Mirosul era familiar, şi i-a trebuit un moment ca să-l recunoască. Şi-a adus aminte de slujba sa de după orele de şcoală când făcea curăţenie în măcelăria bătrânului Beattie. Bătăile inimii i s-au rărit odată cu respiraţia, şi când i-a fost clar că nimeni nu-l urmăreşte, şi-a scos din buzunar bricheta Zippo. Aerul rece îi afecta gâtul la fiecare inspiraţie. A acţionat bricheta; piatra a dat scânteie, dar nu şi flacără. A încercat din nou. La fel. A scuturat lichidul din interior şi de data aceasta a funcţionat… dar şi-ar fi dorit să nu.

Ochi, îngheţaţi, rămaşi holbaţi ca în marmură, păreau fixaţi în timp, în momentul morţii lor. Bronson împărţea camera frigorifică cu şiruri de morţi goi agăţaţi de cârlige peste tot în jurul

[3] Kraut – una dintre poreclele „oficiale" ale nemților.

său. Bronson s-a lipit tare de peretele rece din oţel, cu răsuflarea-i îngheţată aproape stingând flacăra brichetei. A apropiat-o pe rând de feţele morţilor – toţi erau japonezi, luaţi fără îndoială de pe câmpurile de luptă, după găurile de gloanţe şi carnea sfâşiată care marcau cadavrele lor.

Cristoase! Nu pot rămâne aici!

S-a împleticit către uşă, lovindu-se de trupurile ce atârnau. Aerul din plămânii acestora ieşea lovindu-l drept în faţă. Îi venea să vomite. Mirosea precum rănile abdominale de pe câmpul de luptă… un miros pe care nu-l puteai uita întreaga viaţă. Se trânti cu tot trupul în uşă şi o clipă crezu că a rămas încuiat înăuntru. Nu! Nu! Nu! A scăpat jos bricheta Zippo… un *clang* şi flacăra s-a stins. Acum că ştia ce se află înăuntru, întunericul părea de zece ori mai adânc. Încă o lovitură pe nevăzute şi şi zăvorul uşii s-a deschis cu un *crack*. Bronson a ieşit la aer curat, s-a sprijinit cu spatele de peretele metalic ca să-şi revină, şi a urmărit uşa congelatorului care se închidea singură, din nou.

De sus, de pe pasarelă se auzeau ciocănituri repetate. Indiferent ce or fi făcut acolo halatele albe, mascau sunetele respiraţiei sale şuierătoare. Şi-a strâns carabina la piept şi a trecut pe sub pasarelă, lipit de perete. Ciocănitul a continuat, iar când a trecut pe lângă fereastra tancului i se păru că larvele erau atrase de sunet. Privi bancul cum înota ca nişte nori cenuşii, către el. O larvă solitară a înotat mai aproape de sticlă; nu era mai mare decât grosimea degetului său mare. Era un fel de crab, dar deosebit de tot crabii văzuţi vreodată de el. Pentru mărimea sa, cleştii erau uriaşi, iar carapacea, înserată în lungul coloanei vertebrale, era de un negru oţelos ciudat. Bronson şi-a înclinat capul. *Ăsta se uită la mine?* Şi-atunci a auzit un *splash* puternic de deasupra…

…şi ochii îngheţaţi ai unuia dintre soldaţii *japo* morţi se uitau iarăşi la el, corpul scufundându-se de partea cealaltă a sticlei. Bronson şi-a ţinut respiraţia, surprins, în timp ce apa se revărsa pe partea sa de fereastră, distorsionând imaginea.

— E timpul pentru papa, spuse unul dintre halatele albe de deasupra.

Celălalt a chicotit, apoi au plecat pe pasarelă.

Bronson a dat drumul unui suspin neauzit. S-a uitat la cadavre, a întâlnit iar „privirea” mortului, şi pentru o clipă a crezut că… dansează.

Crabii voraci au înotat în jurul lui – *prin* el – sfâşiindu-l în nori de carne fibroasă şi oase sparte.

Să fiu al naibii! a mormăit.

Apoi, din norul de carne, un crab s-a izbit de fereastră, parcă încercând să spargă sticla cu cleştii supradimensionaţi. Bronson s-a dat înapoi; putea jura că *larva* se uita la el. S-a întors către ieşire, a văzut că halatele albe plecaseră, aşa că a putut ieşi şi el. Uşa s-a deschis cu uşurinţă. A păşit afară, înapoi la postul său, apoi a închis uşa, încercând mecanismul de închidere pentru a se asigura că este încuiat.

Gata! a şoptit, apoi a mai verificat încă o dată, ca să fie sigur.

— — —

După o oră, a ieşit şi maiorul Stanley.

— Maior Stanley! a luat Bronson poziţie de „drepţi", aşteptând obişnuitul său mormăit morocănos… care n-a venit.

În schimb, Stanley s-a oprit în faţa lui, cu ochi mai puţin aspri decât de obicei, aproape umani.

— Ai servit în Guam cu Regimentul 77, nu-i aşa, caporal?

Bronson a strâns din fălci. Poate datorită mândriei; poate datorită terenului acoperit de trupurile GI[4] morţi în acea bătălie.

— Da, *Sir*.

— Ai văzut destule la viaţa ta, nu-i aşa, soldat?

Tocmai voia să răspundă când maiorul a scos la iveală bricheta Zippo scăpată de Bronson de cealaltă parte a uşii pe care o păzea, în congelator. Inscripţia: *77 Infanterie – Guam – Iulie 1944,* se afla la doar 20 cm de ochii săi.

— Trebuie să stăm de vorbă, Bronson.

— — —

Nu a fost rostit nici un cuvânt până ce uşa de la cabina maiorului Stanley s-a închis în spatele lor. Stanley s-a întors, iar Bronson a luat poziţie de „drepţi".

Maiorul şi-a scos cascheta, a pus-o pe birou, apoi s-a aşezat pe marginea acestuia.

---

[4] GI – porecla „oficială" a soldatului american.

— Repaus, caporal, spuse, cu un gest de indiferenţă.

Era descurajant. Stanley se uită mult timp la Bronson fără să scoată o vorbă. Nu mai era nici o urmă a privirii de oţel sau a vocii tăioase. I-a aruncat bricheta lui Bronson, care a prins-o din zbor.

— Vrei să-mi spui ce ai văzut acolo?

Când Bronson a luat poziţia de „repaus", s-a gândit să-l mintă pe maior, dar greutatea adevărului dovedit de bricheta sa făcea ca o minciună să fie futilă.

— Nu prea ştiu ce am văzut, *sir*.

Stanley a oftat, a luat o ţigară din cutia de pe birou şi a aprins-o.

— M-ai pus într-o situaţie dificilă, caporal. Una în care probabil ar trebui să te împuşc.

— Să mă împuşcaţi?

Bronson simţi că se îneacă.

— Şezi blând.

Stanley s-a ridicat de pe birou şi s-a apropiat de un aparat de proiecţie aşezat în faţa unui rând de scaune din centrul încăperii.

— Oricum, peste 24 de ore căpitanului şi echipajului de pe *Portland* li se vor aduce la cunoştinţă misiunea.

Apoi se întoarse spre proiector.

— Cartierul General a pregătit un film pentru informarea mea.

Porni proiectorul.

— Ca să menţin situaţia sub control, trebuie să te fac să-ţi ţii gura până atunci.

Arătă spre ecranul de pe perete pe care au apărut imagini neclare, trecute prin fumul ţigării lui Stanley, ale unor oameni de ştiinţă în halate albe. Cu excepţia *click*urilor mecanismului de rulare a peliculei de 8 mm, filmul era fără sonor.

— Pot face asta, *sir*, spuse Bronson.

Maiorul Stanley vorbi odată cu imaginile corespunzătoare ce se derulau pe ecran.

— Noi îi numim *Shinto*s, după zeul japonez al apei. Sunt un hibrid creat de prietenii noştri nazişti, ceva ce ei lucrau pentru Adolf înainte ca el să-şi tragă un glonţ în cap. Practic e vorba de crabul-păianjen japonez injectat cu celule fetale ale crabului carnivor de cocos. Au experimentat cu o mare varietate de specii,

dar crustaceele păreau să fie cele mai responsive. Naziştii le-au iradiat sângele pentru a le întări celulele sanguine dominante şi le-au hrănit cu ce ai văzut jos în cală. Radiaţia se pare că a fost declanşatorul, mutaţia creată fiind mult dincolo de aşteptările noastre. *Shinto* sunt extrem de mortale şi straniu de inteligente în interacţiunea dintre ele. Mai ales în modul cum îşi vânează prada.

Stanley a rânjit; erau prădători.

— Creaturile sunt organizate şi calculate. Au o motivaţie copleşitoare… să se hrănească.

L-a privit intens pe Bronson pentru a-i surprinde reacţia în timp ce imaginile se desfăşurau pe ecran.

— La ce te gândeşti, caporal?

— Ce vreţi să faceţi cu ele?

Uită de protocol şi se apropie de ecran.

— Vreau să spun, sunt atât de mici.

Lumina pâlpâitoare se reflecta în ochii lor în timp ce urmăreau pe ecran o demonstraţie de hrănire.

— Le condiţionăm obiceiurile de hrănire cu cadavre de japonezi – asigurate de campania de înaintare de-a latul Pacificului, din insulă în insulă – spuse Stanley. Şi au dobândit o adevărată poftă pentru aşa ceva. Acest transport de *Shinto* este destinat pentru Okinawa unde vor fi ambalaţi într-un sistem de *livrare* aerian şi lansaţi în largul coastei Tokyo dintr-un bombardier B29.

— Pare a fi o grămadă de efort doar pentru a ucide nişte băieţi de plajă, *sir*.

— Fii atent la film, caporale.

Imaginile progresive erau un adevărat coşmar. Iar vocea lui Stanley care comenta le făceau să fie şi mai greu de suportat.

— O, Doamne, a murmurat Bronson când le-a recunoscut potenţialul.

— Cea mai afurisită porţie de crabi pe care această armată de bărbaţi o va vedea vreodată. Vezi tu, temperatura joasă de $4,5^0$C din tanc le menţin în stadiul de pigmei. La această temperatură le poţi ţine în palmă. Cea de mărimea unei palme pe care o vezi pe ecran, tocmai a fost transferată într-un tanc cu apă mai cald cu doar 10^0C.

Filmul arăta o Shinto care stătea pe cele patru picioare din spate, cu cleştii ridicaţi în timp ce tăia un cadavru de japo, încă în

uniformă, ţintuit pe un cadru metalic. Cânt creatura neagră, *blindată*, a lovit, atât carnea, cât şi oţelul s-au rupt precum untul.

— Ccc-uumm… s-a bâlbâit Bronson. Cât de mari cresc?

Stanley s-a apropiat de proiector şi l-a stins, iar Bronson a simţit imediat un sentiment de uşurare.

— Ei, asta-i întrebarea. Nu ştim. Acest specimen din tancul cu apă la 10^0C a ajuns la această mărime în câteva minute. Apele Japoniei au în prezent 22^0C. Considerăm că for creşte foarte mari. Îi vor lovi pe acei japo chiar unde-i doare.

— Să-i lovească? Îi vor şterge de pe hartă.

— Şi mai bine, zâmbi Stanley.

Puntea a alunecat sub ei cu o mişcare violentă. Un zgomot tunător de metal rupt a pătruns în urechile lui Bronson când a fost izbit de peretele cabinei… şi i s-a rupt filmul.

— — —

Valul de sunete era o cacofonie monotonă ce răzbătea prin zbârnâitul din urechile li Bronson, în timp ce luminile roşii ale alarmei generale fâlfâiau, iar sirena îşi suna chemarea la posturile de luptă. Bronson şi-a găsit carabina şi a ridicat-o; simţea uşoara canarisire spre babord. Maiorul Stanley se afla trântit într-un colţ, iar după unghiul gâtului, Bronson a ştiut că aceste e mort.

Datorită peretelui metalic deformat, a trebuit să depună un efort serios pentru a deschide uşa de la babord. Afară a fost întâmpinat ce o perdea de fum cenuşiu şi de marinarii care alergau în toate părţile. Unul dintre aceştia l-a îmbrâncit din mers. Prin fum, Bronson se uita dincolo de balustrada navei. Un submarin era ieşit la suprafaţă la depărtare de o jumătate de milă, destul de aproape pentru a-i putea vedea semnul soarelui-răsare pictat pe turn.

— La dracu, a scuipat Bronson.

A strâns balustrada până ce i s-au albit articulaţiile degetelor. *Portland* îşi continua cu încetineală mişcarea de canarisire.

Echipajul *sub*ului ieşise pe puntea exterioară şi manevra tunul, aducând încet ţeava la travers, către *Portland*. Bronson era dezorientat; comandantul său fiind mort, misiunea sa era irelevantă acum, în noile circumstanţe. Îşi aţinti carabina asupra *sub*ului, deşi a priceput cât de futil era gestul, atunci când tunul

de 6 inch de la prova lui *Portland* a detunat şi o coloană de apă s-a ridicat din mare la 5 m de submarin. A detunat din nou – iarăşi prea scurt – iar Bronson a înţeles că înclinarea mare a navei nu permitea tunurilor principale suficientă elevaţie pentru distanţa scurtă. Şi-a lăsat jos carabina, şi şi-a pierdut speranţa. *Gălbejiţii* vor trage în ei ca la raţe; ţintă fixă.

Tunul de pe puntea submarinului a fulgerat şi, după o clipită, puntea de comandă a lui *Portland* a fost spulberată, împroşcând în toate părţile fragmente de metal şi sticlă. O schijă i-a sfâşiat adânc obrazul şi a simţit miros de carne arsă. Catargul cu antena radar s-a înclinat puternic către Bronson metalul scârţâind în timp ce se rupea. S-a strecurat prin uşa deschisă, în timp ce coloana metalică îi zdrobea pe marinarii surprinşi pe punte. Sub el puntea navei vibra cu violenţă. El s-a întors pe spate, şi-a pipăit obrazul şi s-a holbat la sângele de pe degete. În lumina roşie părea negru, ceea ce-l făcu să se gândească la sângele închegat de pe cadavrele japonezilor din camera frigorifică; se gândi şi la acei *Shinto* care aşteptau să fie hrăniţi. Dacă nava se scufunda, la fel o vor păţi şi creaturile din cala 3.

Bronson a simţit căldura degajată de incendiile de dincolo de pereţii metalici şi imediat şi-a imaginat termometrul din tanc indicând creşterea temperaturii şi incubarea creaturilor. *Cât de mari pot creşte acestea?* S-a ridicat în picioare, în timp ce nava se mai înclina cu câteva grade. *Asta-i şmecheria… pur şi simplu nu ştim.* Bronson şi-a scuturat capul pentru a scăpa de zbârnâitul din urechi. Câmpurile din Iowa cu porumb n-au părut nici când mai îndepărtate, iar dacă creaturile scăpau în ape calde, nici el, nici echipajul de pe *Portland*, nici japonezii ăia nu vor mai ajunge vreodată acasă. *Ai o slujbă de căcat, caporale,* a bombănit. *Chestiile alea trebuie blocate acolo jos – trebuie să se scufunde odată cu nava – înainte de a scăpa în largul Pacificului.*

Tunurile de 6 inch ale navei au încetat focul, dar mitralierele de calibrul .50 trăgeau continuu, zgâlţâind pereţii metalice din jurul său. Valul de oameni ce veneau alergând din interiorul navei s-a subţiat. Bronson era pe scară când un alt obuz a lovit în mijlocul lui *Portland* şi l-a trântit pe jos. În timp ce cobora a numărat punţile, până ce şi-a recunoscut vechiul post de pază aflat mult sub linia de plutire. Acum nava era canarisită rău, şi îşi imagina oceanul presând asupra carenei.

…slujbă de căcat…

Puse mâna pe mânerul uşii. *De-ar fi încuiată…* Aproape imediat se auzi vocea lui dr. Klein rugându-se prin intercom.

— Lăsaţi-ne să ieşim!.

Bronson s-a încruntat şi încercă mânerul uşii.

— E cineva acolo? striga Klein, cu accentul său greoi. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ne lăsaţi să ieşim!

Bronson a apăsat pe butonul instalaţiei intercom, gata să răspundă… ce? Klein bătea în uşă. Aceasta putea fi deschisă doar de pe partea lui sau de dincoace doar cu cheia de securitate, deci ceva nu era în regulă. Bronson a luat degetul de pe buton şi a făcut un pas înapoi. Probabil că uşa era blocată – o chestie bună în aceste circumstanţe. Klein striga cu o voce tot mai puternică, engleza sa stricată fiind înlocuită de o germană guturală, apoi… bătăile şi strigătele au încetat. Bronson s-a dat mai aproape de uşă şi a ascultat. Se auzeau nişte lovituri metalice, ritmice, apoi un *clang* ca o lovitură de topor, care l-a făcut pe Bronson să sară înapoi, cu carabina gata de tragere. *S-a mişcat uşa?* S-a uitat la spaţiul dintre canat şi uşă devenit niţel mai larg, după care a revenit la normal.

Uşa a rezistat.

E bine, şi-a spus Bronson şi a rupt-o la fugă către cea mai apropiată ieşire – acum realiza că în sus, către puntea exterioară.

Când a năvălit afară, la lumina zilei, ceea ce i-a asaltat simţurile a fost liniştea. Nu tunuri, nu sirene, nu motoare, doar o navă ce gemea profund, cu prova scufundată în marea înspumată. Două bărci şi numeroase plute rigide răspândite se îndepărtau de navă, iar câţiva marinari săreau de pe balustrade şi înotau spre ele.

Bronson privi puntea care aluneca sub apă. S-a dat de o parte, apoi s-a căţărat pe suprastructură, căutând disperat vreo vestă de salvare uitată. S-a folosit de balustradă pentru a-şi uşura căţărarea. O mică platformă marcată VESTE era goală. Asta e, trebuia să sară în apă fără vreuna. Putea lăsa carabina, bocancii, chingile, şi să încerce, dar acum norocul lui depindea de ochitorii de la tunul japonez.

Detunătura a reverberat peste suprafaţa apei. Obuzul a lovit chiar pe linia de plutire, a explodat într-o minge de foc, şi l-a trântit din picioare. Unda de şoc i-a afectat urechile, iar fragmentele din punte i-au sfâşiat uniforma în timp ce aluneca spre suprafaţa apei pe care era răspândit ulei arzând. Cureaua

carabinei i-a căzut de pe umăr când trupul i-a ajuns dincolo de marginea punţii. S-a prins cu o mână de balustradă, zbierând de durere când a simţit că-i este aproape smulsă din umăr. Simţea căldura focului, fumul negru îl sufoca… iar vaietul oţelului rupt a vibrat prin toată nava.

Portland se rupea în două sub propria sa greutate.

Bronson şi-a închis ochii şi şi-a ţinut respiraţia în timp ce secţiunea pupa se ducea în adâncuri, apa năvălind în calele expuse. Era stropit cu apă, incendiile se stingeau şuierând, pentru că nava se răsucea pe chilă. Clipea des din cauza apei sărate. Vedea neclar prova scufundându-se în marea lacomă. Bronson a expirat şi şi-a relaxat muşchii.

Apoi a auzit sunetul. Destul de familiar pentru a-i strânge stomacul. Un duruit metalic, precum o grămadă de picioare de oţel ce loveau metalul navei.

Nu…

Era acelaşi sunet pe care îl auzise în cală.

Şi-a folosit carabina ca să se poată ridica în picioare şi să se apropie de marginea carenei sfâşiate. Dedesubt, o *legiune* de Shinto se agita, evadând din epavă prin rupturile carenei. Aveau cam 2,5 m înălţime şi-şi croiau drum afară cu cleştii tăind prin metal. Apoi s-au răspândit în apa caldă a Mării Japoniei. Bronson s-a ridicat, şi-a armat carabina şi a ochit. Arma a detunat – el a clipit – reculul vătămându-i umărul deja rănit. Glontele a ricoşat de plăcile blindate de pe spatele unui Shinto. Creatura s-a oprit, s-a prins cu cleştii de o conductă de aburi şi s-a uitat în sus, la el. Avea ochii ca nişte perle negre strălucitoare şi s-a uitat atât de adânc în ai lui Bronson încât a simţit că-i recunoaşte acolo *frica*, cu siguranţă.

S-a dat înapoi; putea auzi ciocănitul picioarelor ca de păianjen urcând pe metalul îndoit; a văzut cleştii apărând de după marginea bordului ca nişte topoare gata să despice lemnul punţii, apoi s-a ridicat şi el peste margine. Bronson a clipit speriat, s-a împiedicat şi a căzut pe spate. Shinto crescuse şi mai mare sub arşiţa soarelui, având acum 3 m când s-a ridicat pe cele patru picioare din spate. Bronson a ridicat carabina, a tras încă un foc în placa de pe abdomenul expus şi a auzit *ping*ul ricoşeului cu o clipită înainte ca acelaşi glonţ să aşchieze lemnul punţii chiar lângă capul său. Creatura şi-a ridicat cleştii şi a fost gata să-i împlânte în el. Rândurile de plăci de pe botul său s-au îndepărtat

lăsând la iveală o *gaură* umedă mărginită de plăci zimţate şi un fel de *ţipăt* ascuţit a reverberat asupra sa.

Bronson a ţipat şi el.

Oricât de inutil se dovedea a fi, a manevrat frenetic închizătorul carabinei şi a tras foc după foc până ce a golit încărcătorul, sperând să găsească un punct slab între blăcile armurii. S-a oprit, epuizat, ultima apăsare pe trăgaci făcând doar un *click* sec. Era sunetul morţii. Bronson şi-a întors capul spre mare – s-a terminat. Îşi imagină orizontul nesfârşit al unui câmp de porumb din Iowa şi s-a rugat ca sfârşitul să-i vină repede…

…dar, pe câmpurile de porumb din Iowa nu erau submarine.

În clipa în care Shinto îşi arcuia cleştii în jos, către el, Bronson a văzut *flash*ul tunului de punte însoţit de un *boom*. Mai aveau doar câţiva centimetri până la trupul său…. şi creatura a explodat împroşcându-l cu bucăţi din trup şi ceva ca saramura.

Un val de adrenalină l-a ajutat să se târască deoparte, după care s-a ridicat cu picioarele tremurânde atât de rău, încât abia reuşea să stea pe ele. Ceva a alunecat în interiorul navei scoţând un geamăt metalic şi pupa s-a înclinat cu un metru sau mai mult spre babord, înainte de a se stabiliza din nou. Şi-a aruncat carabina care a alunecat peste marginea punţii în apa mării. Voiau să o scufunde pe *Portland* şi pe el odată cu nava. *Să v-o trag!* a şoptit în timp ce-şi ştergea de pe faţă reziduuri din creatură. Şi-a ridicat chipul către căldura soarelui, a închis ochii şi a aşteptat.

Putea auzi oceanul clocotind, şi a aşteptat…

…putea simţi nava mişcându-se sub el, şi a aşteptat…

…putea simţi umbra ridicându-se rece deasupra sa… şi a deschis ochii.

Înălţându-se ca o insulă dincolo de submarin era una dintre creaturi. Domina scena, cu apa mării curgând râuri de pe trupul *blindat*. Stătea cu picioarele pe fundul mării, cu jumătate din trup expus, iar ochii negri supravegheau submarinul din faţa sa. Dacă deştepţii aceia în halate albe s-au întrebat cât de mult pot să le crească *bebeluşii*, răspunsul se afla în faţa ochilor săi. Era un colos.

Bronson putea auzi echipajul japonez strigând ordine, întorcând tunul de pe punte către monstrul ce eclipsa soarele. Dar era prea târziu. Cu unul dintre cleşti, Shinto a ridicat

submarinul ca pe o jucărie, iar cu celălalt a tăiat secţiunea prova. Nava a explodat într-un *flash* de explozibil şi combustibil; fără îndoială că au explodat torpilele depozitate acolo, căldura extremă ajungând peste suprafaţa apei până la faţa expusă a lui Bronson. Metal şi trupuri arzânde au căzut ca o ploaie în Pacific şi o coloană de fum negru a acoperit zona. Bronson a sperat că forţa exploziei a fost suficientă ca să ucidă bestia, dar pe când briza a dispersat fumul, Shinto era tot acolo, nevătămat.

Şi-a ridicat cleştii într-un gest de triumf. Gura de coşmar s-a deschis, strigătul ascuţit vibrând prin aer. Bronson a trebuit să-şi acopere urechile cu mâinile.

Apoi, a urmat o adâncă şi teribilă linişte.

Supravieţuitorii de pe *Portland* care pluteau în apă au rămas tăcuţi; oceanul însuşi a rămas tăcut după ce Bronson şi-a luat mâinile de la urechi. Şi-atunci, a auzit. O replică din adâncuri. Un strigăt similar, înăbuşit, care vibra prin tonele de apă. Privind peste marginea punţii a putut desluşi mai multe forme uriaşe ce înotau pe sub chila lui *Portland*. Se îndreptau spre est, spre Japonia.

Bronson se holba la leviatanul din faţa sa, fix în ochii lipsiţi de suflet – o întunecime stranie care, la rândul ei, se uita la el. Creatura a înaintat şi *Portland* s-a răsucit pe valul ridicat în faţa sa. Bronson a închis ochii. Moartea era întâmpinată mai uşor în întuneric.

În această clipă de final, i-a trecut un gând prin minte.

Japonezii îşi vor fi dorit ca mai bine să fi fost doar o superbombă în calele aceste nave.

SFÂRŞIT